

Catallo 1er agost 1935

II

Estimat Mameu:

Quan un hom, en haver d'esciure una lletra, porta un cert retard, va bé de començar-la així: "Fa al menys una setmana que penso escriure-us i no trobo mai el moment, etc." És una bona excusa i un hom queda bé encara que així no sigui veritat. Però, i quan és veritat? Fins que les excuses son un element de primer ordre en l'art de viure — o de coureure — cal, aleshores, inventar-se'n una altra per a justificar el retard? No sé el que s'ha de fer aleshores, però us asseguro que aquest segon cas és exactament el meu en el moment present. Si, fa dies que us vull escriure i que penso que en cal escriure-us... És la veritat. Perdonen-me, Mameu.

La vostra bona carta em va innovar una sèrie de coses
interessants respecte al nostre Concert. La més important, pot-
ser, aquella dels autors catalans. El fet d'~~estar~~ ésser, junta-
ment, en Gran i en Pagès els músics escollits, ni impossibi-
lita de pensar en cap pro ni en cap contra. Sou bons amics
meus. Més a més amb en Pagès, que ens buscàvem cada
estiu algunes visites — ell s'està a Agullana, 9 km. de Can-
tallop — li tinc promès des de fa dos anys de diri-
gir-li una obra quan e' oportunitat se presenti... A
en Gran no li tinc promès res, però se cam i ungle amb
en Pagès i, finalment, Tambori és un bon amic.

Podem, doncs, excusar la literatura, i fer avinent a la
Directiva de Camerà que en Tolrà estarà encantat d'in-

donne apertés des obras. Endavant. Quines obras seran apertes?
Puc posar-me d'acord directament amb el autor? Suposo
que si. Aquest any no he vist encara a en Poggi perquè ell
i en Grau son a fer un viatge per terres escandinaves i
potser encara no han tornat. De tota manera encara que
no tregarem a venèndes i ho arreglarem.

Vaig rebre les vostres partitures — Brahms, Janacek, Vogel,
Weinberger — Parlem de Brahms. Es tracta d'una obra de
liciorament suau, fina, d'intima expressio, com una rèverie,
en fi. Molt bonica. Noies tinc un dubte i és si realment
quedaria ben placada com a darrera obra. Té una duració
de 15 minuts aproximadament i 15 minuts d'apaisement,
per a acabar, potser no ens donarien bon resultat. Que men
dimeu, en canvi, de començar la 3.ª part amb Brahms tot
deixant per al final la música estrenant de Kurt Weill?

Seguim. El temps per a estudiar "Nenia" i l'elecció de cor. Em fa l'efecte (no puc assegurar-ho perquè no he tractat mai amb orfeons) em fa l'efecte, dic, de que amb un parell de mesos n'hi ha ben de prou per a aprendre aquesta partitura. Ara, qui en sortirà millor, el Gracien o el de Sam? Això si que no ho sé. Potser, fet i fet aquell que tingui més temps per a treballar-ho. (Això és una penagullada; em dir aquell que estigui més lliure de compromisos per a poder dedicar-se a treballar-ho)

Un estimo molt l'alegria que m'heu donat al programa, que evitarà de fer-hi més meditacions ja que es pot dir que està fet. Tinc molta confiança — qui sap si mana — en la de Montecendi-Malipiero. Per a completar ^{la 2^a part} preferiria El rei Esteve o el mateix Fidel a El l'Ermou o el Coriolà. Una vegada vaig dirigir l'Ermou amb la Coral i sé el que vaig patir. L'orquestra no em

volia seguir. Inconvenient de la obra massa sabuda i
completament acatada a una determinada batuta i
d'una manera especial quan el Director és amic de
tots els músics. (Això està mal dit però ja ni entenen.)

Per la mateixa raó no estic per Wagner. Aquestes coses
volem les dirigiria amb la Sinfònica de Cuenca o
la Filharmònica de Albacete. Compreneu?

De les tres obres de l'"Universal" la que m'ha im-
pressionat millor és la de Weinberger. De tota manera
em reservo fins a conèixer aquesta Òpera de 4 sons
que espero rebre aviat. (Quan a vos us vingui bé).

Aquesta carta, començada a Cantallops, s'acaba
a Figueras on hi som de passada cap a Roses.

En sap greu no tenir més temps per a escriure, deixant de banda el concert.

Espero des molt d'en fer-hant dient-me quin dia he escollit per a venir a veure-us i d'entre els que jo li proposava en una darrera carta. En prometteu molts bons dies en la companyia de ~~Josep~~ Poldy i Robert.

Que us provein molt les vostres vacances, malauradament tan retallades, si no us sou de dinable i diumenge.

A la Montserrat i als petits Clavells molts bons records. I per a vos aquella abraçada de cada any i de sempre. (Eduard)